

Přečetl jsem si loňské hodnocení NF U11, abych zkusil napsat obdobné o letošním turnaji dvanácti týmů (ne nutně nejlepších, ale prostě těch, co postoupily z oblastí) z celé ČR.

Bylo to naše čtvrté Národní finále, takže se čekalo, že budeme přece jen trochu zkušenější. Navíc nám docela přál los – tým Žabin jsme znali z loňské sezóny a Spartu jsme právě vloni porazili na NF U11 v souboji o 5. místo. Byli jsme zdraví, měli za sebou celkem úspěšný zájezd do Itálie (byť na velké koše a s volným střídáním), ale prostě zdálo se, že můžeme pokukovat po nějakém slušném umístění. To, že jsme se museli smířit s osmým místem a jediným vítězstvím, bylo tedy dost nepříjemné zklamání a ještě budeme muset všechny faktory, které k tomuto neúspěchu vedly, pořádně prozkoumat.

Vloni jsem psal, že se pořadí může snadno změnit a stalo se: celkem překvapivě, i když těsně nepostoupil obhájce zlatých medailí (HB Basket) a uvolnil tak cestu někomu jinému. Jeho místo na nejvyšším stupni zaujal Hradec, který těžil z agresivní – až trochu příliš – obrany a z individuálního výkonu Sandry Horákové – MVP turnaje, která letos zahrála už podstatně vyspěleji než vloni. Ostrava si prohodila místo se Sadskou a na čtvrtém místě skončil přeborník Prahy – BA Sparta. Ve druhé čtyřce skončily jako vloni týmy Jičína, Olomouce, druhý tým z Prahy – USK a letos zástupce severních Čech – Chomutov. Skupinu o 9.-12. místo opět vyhrály Strakonice, Žabiny se sice podstatně zlepšily, ale prohrály pár těsných zápasů a skončily až jedenácté a další dvě místa patřila Frýdku a Karlovým Varům. Pořadí nejspíš spravedlivé, i když kdo ví, jak by skončil souboj mezi čtvrtou Spartou a pátým Jičínem? Vsadil bych spíš na Východočešky...

No a co my? Stručné komentáře a statistiky k zápasům jsou na webu, takže opakovat netřeba. Neřešíme teď výšku a tělesnou vyspělost, kterou těžko nějak ovlivníme – to je genetika a biologie a věřme, že čas pro některé postavy ještě přijde, spíš se zaměřím na basketbal jako takový. Snažili jsme se o nějaký „zorganizovaný“ pohyb v útoku, což nám sice šlo, ale příliš efektivní jsme nebyli. Zejména proto že:

- Jsme s nácvikem přece jen stále tak nějak na začátku, podstatným faktorem je (pro mě) nízká průměrná účast na tréninku, takže některé přešlapují stále na místě.
- Ze stejného důvodu nám chybí správné rozhodnutí, kdy ještě ano a kdy už ne
- Neumíme spontánně využít „mismatch“ tedy výhodu kvalit, výšky, zkušenosti, rychlosti, dovednosti útočníka nad obráncem, pro nás jsou všichni obránci „stejní“ (popravdě i útočníci)
- Máme technické nebo rychlostní (nebo obojí) nedostatky, které některé brzdí ve hře 1-1
- Příliš se soustředíme na hru rozehrávačky a nezakládáme tolik protiútoků, kolik by šlo
- Jsme dětsky naivní, takže se buď pouštíme do akcí, které jsou nad naše síly, nebo jsme bázliví

V obraně to bylo lepší než v útoku, i když i tady, jakmile je potřeba spolupráce, chybujeme často z nedostatku odvahy a také z nedostatku praxe (zejména té tréninkové).

Jak hrály naše hráčky a posunuly se nějak?

Majda – letos naše nejlepší hráčka, roli rozehrávačky zvládala o hodně lépe než vloni, dost se zlepšila i v obraně, bude muset ještě přidat ve střelbě – zrovna trestné hody neměla nijak světoborné, což při

počtu jejích pokusů je škoda. Většinou na ni se soustředila obrana soupeřek a ona je většinou dokázala překonávat.

Nela – podržela si svůj standard, přestala bezmyšlenkovitě mixovat míčem a snažila se sem-tam i o střelbu. Pár dlouhých dvojek bylo nádherných, bohužel z nájezdů si oblíbila bůhvíproč téměř výhradně levou stranu, přičemž úspěšnost těchto pokusů se rovnala skoro nule. Bohužel obě mají trochu problémy s dobrým a čitelným uvolněním pro míč (viz závěr posledního zápasu)

Klára – nejlepší náš střelec (9,1 bodů na zápas) - pokračovala ve hře, kterou předváděla už vloni – rychlý crossover pravá-levá a zakončení, které letos už bylo podstatně pokročilejší a tím i úspěšnější. Zaslouženě byla vybrána do druhé All Stars pětky turnaje. S trestnými hody stále bojuje, ale je vidět, jak si dává záležet na držení míče a práci nohou, aby tuhle svou slabinu vylepšila.

Maruška – byla letos poprvé na NF U11 a hrála tam dobře a s námi odehrála taky velký kus poctivého basketbalu. Doskakovala míče a zodpovědně je dostávala ze zóny nebezpečí pod naším košem, snažila se bránit a vybojovala dost rozskoků. Střeleckých pokusů měla minimum, zato 50% trestných hodů.

Eliška Zahr. – můžeme napsat to co vloni, přičemž zlepšila obranu a zachovala si svůj drajv dopředu – škoda, že tolik dvojtaktů končí odhozením nebo ránou zespodu do desky. Proti Spartě zahrála nejlépe, ale i tam měla zahozených jednoduchých košů až moc. Postupně ztrácela energii jednak únavou, jednak různými drobnými i většími úrazy a nárazy (za něž si ale ve většině případů může sama).

Pozorní čtenáři už jistě pochopili, že jednotlivá jména nenásledují náhodně, ale jsou umístěna na jakési škále od nejlepších k těm, kterým to tentokrát moc nevyšlo. Po „velmi dobrých“ tedy pokračujeme „neutrální zónou“ :

Sára – pořád aktivní a zapálená, bohužel s mnoha chybami v obraně. V útoku naopak někdy jen odevzdává míče, chybí jí trochu tvořivosti. Musí zapracovat na rychlosti i technice a to chytání míčů se sice mírně zlepšuje, ale pořád jsou tu velké rezervy.

Happy – jsem vůči její pomalosti hodně kritický, ale tentokrát to přece jen bylo o dost lepší. V pohybu dozadu je pořád nemotorná a dává před sebe ruce, kterými útočník ale zastavit nejde. Naopak pár doskoků a dokonce i sem-tam nějaký ten „malý třesk“ v podobě startu dopředu předvedla.

Vanda – proti loňsku zřetelné zhoršení, kdepak je těch 8-10 TH v každém zápase? V obraně zápolí čtvrtým rokem se správným postavením, nemá zažité obranné kombinace a útok je jen předstíraný. Roli střídající hráčky ale odvedla dobře – jen má na mnohem víc!

Neutrály jsem vyčerpал a teď Jak to říct? Myslím, že je to jasné..

Dominika – většinu doby v útoku neviditelná, postávající v rohu jako princezna ze špatného rodu na královském bále. Má zažitý pohyb ve stylu co_nejdál_od_míče, zcela ojedinělé „pokusy“ o útok svou pomalostí nikoho neohromily. Pochvalu zasluhuje za bojovnost při snaze získat odražené míče (a chytla je snad s výjimkou 1-2 všechny), ale jinak jen odvar z možného dobrého čaje.

Viki – podobně neviditelná, pokud dostala míč tak nejistá v tom, co má udělat, zasekává se a fakticky většinou vůbec nehraje. Ojedinělé pokusy o únik jsou složité a odsouzené dopředu k neúspěchu,

především výběrem dráhy a pomalostí provedení. Záchranu hledala ve střelách, ale o úspěšnosti nebo taktické správnosti se mluvit opravdu nedá. V obraně jen průměr. Chycení míče je spíš příjemná náhoda. Dvakrát zázračně ožila na minutu-dvě, když chyběla v pětce Majda – netuším co to má znamenat a proč nehraje i když tam rozehrávačka je.

Eliška Bah. – bůhvíproč v prvním zápase spousta naivních „nájezdů“, ve skutečnosti jen poslušných odevzdání míče. Od té doby naprostá pasivita – její útočnou aktivitu vystihuje třináct (!!) bodů za celý turnaj, z toho bylo pět TH, čili čtyři koše! Spolu s Domčou a Vikčou měly být komandem, které Majda povede do útoku, ale realita byla žalostná. V obraně si vedla vcelku dobře, i když k obranným kombinacím přistupovala s nejistotou a váhavě, což znamenalo často bez úspěchu.

Ty, které hrály nejméně -(Emma, Harry) nejde moc hodnotit, příjemně překvapila svou aktivitou Harry proti Hradci.

Celkově tedy v projevu posun minimální, u některých spíš žádný. Na kolik ovlivnily tuto sezónu „přijímačky“ (kdy nejen že netrénovaly ty, které se dlouhodobě připravovaly), ale s nimi trpěly bohužel i ty, které na tréninku v nižším počtu byly, to se asi vyčíslit nedá. Na jak dlouho si ještě musíme počkat na to, až se z malých školaček, kterým je potřeba foukat na každou bolístku, všechno za ně rozhodovat a vyřizovat, nosit jim pití a podobně, stanou skutečné hráčky, to nedokážu odhadnout. Na tomto finále jsme ale vypadali, jako kdybychom prošli časovou smyčkou rovnou z U11.